

Kołobrzeg, dnia 25 lutego 2025 r.

PR-II.3132.1.2024

.....
.....
.....

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

W odpowiedzi na wniosek ..... z dnia ..... r. (wpłynął ..... r.) o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, na podstawie art. 14j § 1 oraz § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, w sprawie dotyczącej opłaty targowej, Wójt Gminy Kołobrzeg udziela odpowiedzi na postawione we wniosku pytanie.

Wnioskodawca wyczerpująco przedstawił zdarzenie przyszłe, którego dotyczy wniosek, zgodnie z którym zamierza w okresie od 1 czerwca 2025 r. do 31 sierpnia 2025 r. prowadzić sprzedaż wyrobów przemysłowych (książki, odzież, obuwie) w 4 punktach sprzedażowych, których powierzchnia będzie wynosiła od 20 m² do 150 m². w zależności od położenia punktu sprzedaży/stoiska. Punkty sprzedaży będą zlokalizowane na terenie Gminy Kołobrzeg w ..... i .....: 1 stoisko o pow. 80 m² oraz dwa stoiska o pow. 45 m² oraz 1 stoisko o pow. 55 m² w .....

Zgodnie z uchwałą Nr V/24/2024 z 29 lipca 2024 r. Rada Gminy Kołobrzeg wprowadziła opłatę targową, ustalając następujące stawki dzienne:

- a) sprzedaż w punkcie o pow. powyżej 30 m² – stawka 300 zł;
- b) sprzedaż w punkcie o pow. powyżej 40 m² – stawka 350 zł;
- c) sprzedaż w punkcie o pow. Powyżej 50 m² – stawka 450 zł.

Według Obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 25 lipca 2024 r. w sprawie górnych stawek kwotowych podatków i opłat na rok 2025 maksymalna stawka opłaty targowej wynosić będzie **1126 zł**.

Wobec powyższego, stoiska o powierzchni pow. 50 m² (jedno o pow. 80 m² i jedno o pow. powyżej 55 m²) objęte będą stawką w wysokości 450 zł każde, natomiast dwa stoiska o pow. powyżej 45m² będą objęte stawką 350 zł każde. Łączna dzienna stawka od 4 punktów wynosiłaby 1600 zł, co według Wnioskodawcy przekroczy maksymalną dzienną stawkę 1126 zł. W opinii Wnioskodawcy maksymalna dzienna stawka 1126 zł dotyczy przedsiębiorcy, niezależnie od ilości punktów sprzedaży w obrębie gminy.

W punkcie 2 wniosku Wnioskodawca wskazał bezpośrednio przepis prawa podatkowego będący przedmiotem interpretacji w odniesieniu do zdarzenia przyszłego: art. 15 w zw. z art. 19 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm. – zwana dalej „PodLokU”).

Punkt 3 zawiera pytanie przyporządkowane do zdarzenia przyszłego przedstawionego w punkcie 1 podania: *„Czy w przypadku, gdy suma opłat jednostkowych od czterech punktów sprzedażowych – położonych w obrębie tej samej gminy, przekracza maksymalną stawkę dzienną opłaty targowej ustalonej przez Ministra Finansów, podatnik zobowiązany jest wyłącznie do opłacania jej maksymalnej stawki?”*.

W kolejnym, 4 punkcie Wnioskodawca przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego argumentując, że zgodnie z art. 19 pkt 1) w zw. z art. 20 ust. 2 PodLokU rada gminy w drodze uchwały określa zasady ustalania i poboru oraz terminy płatności i wysokość stawek opłaty targowej, jednakże zgodnie z art. 19 pkt 1 lit. a) PodLokU stawka dzienna opłaty targowej nie może przekroczyć w danym roku kwoty ustalonej przez Ministra Finansów w drodze obwieszczenia. Wnioskodawca wskazał, że na rok 2025 w drodze obwieszczenia ustalono maksymalną stawkę wynoszącą 1126 zł.

W dalszej kolejności Wnioskodawca zauważa, że organy stanowiące gminy posiadają kompetencję, uprawnienie do różnicowania stawek m.in. w zależności od położenia targowiska, rodzaju sprzedawanych towarów, sposobu sprzedaży, jednakże te kompetencje nie są uprawnieniem bezwzględnym, lecz ograniczonym przepisami prawa wskazanego w art. 19 PodLokU. Na potwierdzenie Wnioskodawca przytacza

wyrok NSA z dnia 24 sierpnia 2016 r. (II FSK 1218/16), zwracając uwagę, że gmina nie jest uprawniona do ustalania i pobierania opłat targowych w wysokości przekraczającej ustawowy limit dzienny. Wnioskodawca wywodzi z tego istniejącą ochronę podatnika przed nadmiernym fiskalizmem ze strony gminy, wskazując, że bez względu na przyjęte mechanizmy obliczania opłaty targowej, dzienna stawka dla jednego podatnika nie może przekroczyć kwoty należnego podatku 1126 zł. Według Wnioskodawcy, w przedstawionym stanie faktycznym maksymalna dzienna stawka obowiązująca podatnika powinna wynieść 1126 zł bez względu na liczbę punktów sprzedaży (targowisk), w której dokonuje on sprzedaży (w obrębie gminy).

W dalszej części podania wskazuje, że według przeciwnego stanowiska, w którym podatnik zobowiązany byłby do uiszczenia opłaty targowej w wysokości 1600 zł, uregulowanie maksymalnej stawki dziennej stałoby się fikcją, gdyż zależałoby od sposobu i kryteriów, jakie przyjęła gmina do naliczania opłaty. W dalszej kolejności Wnioskodawca argumentuje, że gdyby przyjęć, że organ stanowiący miałby uprawnienie do decydowania o tym, jakie przyjmie kryterium, według którego będzie stosowana maksymalna stawka dzienna, to wówczas przyjęcie kryterium metrażu spowodowałoby możliwość naliczania opłaty targowej bez żadnych ograniczeń. Wskazano przykład, że przy stawce 100 zł za 1 m², spowodowałoby obowiązek uiszczenia przez podatnika kwoty 2000 zł za punkt o powierzchni 20 m². W przypadku ustanowienia stawki 953,38 za 1 m², przy punkcie sprzedaży o pow. 20 m² spowodowałoby konieczność uiszczenia kwoty 19 067,60 zł. W kolejnym przykładzie, wskazuje, że bez względu czy stawka za 1 m², będzie wynosić 1 zł, 100 zł lub nawet 500 zł, to „łączna stawka dzienna opłaty targowej, jaką musi zapłacić podatnik, wynosi 953,38 zł.”. W dalszej kolejności Wnioskodawca argumentuje: „Powyższe rozumowanie znajduje pełne zastosowanie także do kryterium przyjętego przez Organ, tj. kryterium stanowiskowo-metrażowego – niezależnie od tego, ile stanowisk/targowisk zajmuje Podatnik i jaki mają one metraż, łączna stawka dziennej opłaty nie może przekroczyć ustawowego maksimum.”. Wnioskodawca wskazuje, że jego zdaniem prowadziłoby to do nierównego traktowania podatników, przedstawiając tabelę zawierającą w jednej kolumnie liczbę stanowisk (punktów sprzedaży/stoisk/targowisk), każde o pow. 100 m² każde, zaś po przeciwnej stronie sumaryczną opłatę targową:

- 1 stanowisko – 450 zł

- 2 stanowiska – 900 zł;
- 3 stanowiska – 1126 zł;
- 4 stanowiska – 1126 zł;
- 5 stanowisk – 1126 zł;
- 10 stanowisk – 1126 zł.

To wyliczenie wskazuje, że powyżej pewnego progu stanowisk podatnik nie zapłaci opłaty targowej za kolejne. Wskazując, że nawet przy hipotetycznym zmonopolizowaniu sprzedaży na danym targowisku i osiągnięciu dzięki temu olbrzymich zysków ze sprzedaży, w dalszym ciągu opłata targowa nie będzie mogła przekroczyć więcej niż 1126 zł. Wskazuje przy tym, że przedmiot opodatkowania stanowi fakt prowadzenia sprzedaży, a nie rozmiar czy osiągnięte ze sprzedaży przychody.

W dalszej części podania Wnioskodawca w tabeli wskazuje hipotetyczną sytuację, w której podatnik posiada w różnych częściach gminy punkty sprzedaży (targowiska), o powierzchni 100 m² każde:

Podmiot działający w 2 różnych miejscach na terenie gminy		
Targowisko nr 1	Targowisko nr 2	Sumaryczna opłata targowa
Liczba stanowisk o pow. 100 m ² każde na danym targowisku		
1	0	450 zł
1	1	900 zł
1	2	1350 zł
2	2	1800 zł
2	3	2250 zł
5	5	4500 zł

Wskazuje w tabeli, że mając po 10 stanowisk łącznie każdy, podmiot nr 2 zapłacił łącznie 4500 zł opłaty dziennie, zaś podmiot 1 jedynie kwotę maksymalną tj. 1126 zł. W skali miesiąca „różnica w opodatkowaniu może wynieść nawet ponad 101.220 zł dziennie”, co prowadzi do nierównego traktowania podatników.

Wnioskodawca przytacza wyrok WSA w Gliwicach z dnia 30 września 2020 r. (I SA/GI 1619/19), który odnosi się do mechanizmów obliczania dziennej opłaty targowej przez gminę, wskazując że: „*przyjęty w niej sposób obliczania stawki opłaty targowej powinien przewidywać brak możliwości uzyskania takiego wyniku, który przewyższałby wynikający z ustawy wartości maksymalnej*”. Mechanizm taki powinien być uregulowany w uchwale. Z przytoczonego wyroku Wnioskodawca wywodzi, że suma dzienna opłat targowych nie może przekraczać maksymalnej stawki dziennej. Swoboda i kompetencja gminy do określania kryteriów związanych z ustalaniem dziennej opłaty targowej jest ograniczona. Organ gminy wskazując kryteria różnicujące opłatę targową nie powinien tworzyć mechanizmów, które spowodowałyby przekroczenia ustawowego limitu dziennego. Także przeliczenie powierzchni targowiska i stawki za jeden metr kwadratowy również nie powinno przekraczać maksymalnej stawki dziennej określonej w art. 19 pkt 1a. Wnioskodawca staje na stanowisku, że rada gminy wprowadzając kryteria różnicujące wysokość opłaty targowej, nie może spowodować, że stosowanie kryterium spowoduje przekroczenie stawki dziennej „*na terenie całej gminy*”, nie zaś na terenie każdego targowiska lub miejscowości, w której są punkty sprzedaży.

Wnioskodawca w dalszej części podania wskazuje, że w orzecznictwie sądowym stawki opłat targowych są stawkami dziennymi uzależnionymi od miejsca, powierzchni i sposobu prowadzenia sprzedaży. Podkreśla, że opłata dotyczy jednego „stanowiska” sprzedaży, co oznacza, że dla podmiotu dysponującego dwoma punktami w różnych miejscowościach tej samej gminy, stawka ulega zwielokrotnieniu – tu przytacza wyrok WSA w Gliwicach z 21 listopada 2017 r. (I SA/GI 883/17), co jednak nie oznacza, że maksymalna stawka dzienna opłaty w danej gminie ustalana jest osobno dla każdego punktu sprzedaży. Wnioskodawca wskazuje, że uchwały regionalnych izb obrachunkowych, które w kompetencjach mają możliwość unieważniania uchwał w sprawie opłat targowych, w przypadku ich niezgodności z prawem, wskazują, że zgodnie z art. 19 ust. 1 pkt 1) lit. a) w zw. z art. 20 ust. 2 ustawy PodLokU stanowi maksymalny próg opłaty targowej pobieranej od podatnika prowadzącego targowisko w obrębie tej samej gminy, niezależnie od liczby posiadanych przez niego miejsc sprzedaży. Wnioskodawca na potwierdzenie stanowiska przywołuje uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Białymstoku (nr 5688/15 z dn. 23 grudnia 2015 r.), która dotyczy rozstrzygnięcia w postępowaniu nadzorczym

uchwały 8.56.2015 Rady Gminy Dubicze Cerkiewne z 23 listopada 2015 r. W uchwale tej rady gminy w § 1 uchwały przyjęto sposób ustalania opłaty od każdego stanowiska, jednocześnie nie wskazano maksymalnej dziennej stawki opłaty targowej, co stanowiło naruszenie prawa. Przyjęty przez tamtą radę sposób obliczania od każdego stanowiska może doprowadzić do przekroczenia maksymalnej dopuszczalnej stawki dziennej opłaty targowej. Wnioskodawca powołuje się także na stanowisko RIO w Białymstoku. W uchwale tego kolegium z 8 lutego 2021 r., które w postępowaniu nadzorczym zakwestionowano rozwiązanie zawarte w Uchwale XXIV/204/20 z dnia 30 grudnia 2020 Rady Miejskiej w Michałowie, gdzie również nie określono maksymalnych stawek opłaty targowej, co jest niezgodnie z postanowieniem art. 19 ust. 1 PodLokU, wskazując, że przyjęty w § 2 sposób obliczania należności „*od każdego stanowiska handlowego*”, może prowadzić do przekroczenia maksymalnej stawki dziennej.

W dalszej części Wnioskodawca uzasadnia swoje stanowisko powołując się na rozważania WSA w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z 25 lutego 2021 r. (I SA/Go 237/20), który stwierdza, że swoboda gmin w zakresie różnicowania stawek jest ograniczona poprzez określenie wysokości stawek do maksymalnej wysokości dziennej opłaty targowej. Ustalenie przez gminę wysokości należnej opłaty targowej w zależności jedynie od metrażu zajętej powierzchni, bez określenia górnego limitu tej stawki nie spełnia wymogów przepisów. Wnioskodawca znajduje również potwierdzenie swojego stanowiska w poglądach doktryny, z których, w jego opinii wynika, że posiadanie przez przedsiębiorcę kilku stoisk sprzedaży uzasadnia pobór tylko jednej opłaty targowej. Opłata bowiem dotyczy podmiotów dokonujących sprzedaży, a nie stanowisk sprzedaży czy liczby zawartych umów. Rady gmin przy procedowaniu uchwał w sprawie zasad ustalania opłaty targowej, powinny pod uwagę wziąć te zasady, tak aby wskazane było uzależnienie wysokości opłaty targowej np. od zajmowanej powierzchni albo od liczby zajmowanych stoisk, pod warunkiem uwzględnienia maksymalnej stawki dziennej.

Wnioskodawca w ostatnim akapicie podania wskazuje, że w jego przypadku w przyszłości będzie zobowiązany uiszczać opłatę targową z tytułu prowadzenia czterech punktów sprzedaży w wysokości nieprzekraczającej maksymalnej stawki dziennej określonej na rok 2025 tj. maksymalnie 1126 zł.

Zatem przyszły stan faktyczny zawarty we wniosku o udzielenie Wnioskodawcy indywidualnej interpretacji podatkowej, polega na tym, że w sezonie letnim 2025 r. Wnioskodawca zamierza dokonywać sprzedaży wyrobów przemysłowych w wybranych miejscowościach Gminy Kołobrzeg tj. ...., ... i ..... w którym łączna liczba punktów sprzedaży/stoisk/targowisk będzie wynosić 4, o zróżnicowanej powierzchni od 20 m² do 150 m², jednego o powierzchni 80 m², dwóch o powierzchni 45 m² oraz jednego o powierzchni 55 m².

Wnioskodawca powołał się m.in. na uchwałę nr V/24/2024 Rady Gminy Kołobrzeg z dnia 29 lipca 2024 r. w sprawie opłaty targowej (Dz. Urz. Woj. Zach. z dnia 2 sierpnia 2024 r. Poz. 3823), w której § 2 lit. h), i) oraz j) wskazano obowiązujące od dnia 1 stycznia 2025 r. stawki opłaty targowej:

- sprzedaż w punkcie o powierzchni powyżej 30 m² – 300 zł;
- sprzedaż w punkcie o powierzchni powyżej 40 m² – 350 zł;
- sprzedaż w punkcie o powierzchni powyżej 50 m² – 450 zł;

Wnioskodawca wskazał obwieszoną w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 sierpnia 2024 r. poz. 716 maksymalną stawkę opłaty targowej wynoszącą **1126** zł. Przedstawione w podaniu stanowisko Wnioskodawcy wskazuje, że w przypadku gdy suma jednostkowych opłat od czterech opłat targowych przekracza maksymalną stawkę dzienną, zobowiązany jest on do uiszczenia wyłącznie tej maksymalnej stawki tj. **1126** zł.

Przedstawiony przez Wnioskodawcę wniosek o zobowiązaniu do uiszczenia w przedstawionym stanie faktycznym wyłącznie maksymalnej stawki w kwocie 1126 zł dziennie za całość przyszłej działalności, niezależnie od przytaczanych w oderwaniu od kontekstu twierdzeń ze wskazanych spraw podatkowych, w ocenie organu podatkowego jest błędny.

Tutejszy organ podatkowy podkreśla, że obowiązująca obecnie uchwała Nr V/24/2024 Rady Gminy Kołobrzeg z 29 lipca 2024 r. w sprawie opłaty targowej nie została uchylona przez organy nadzorcze i została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego (Dz. U. Woj. Zach. z dnia 2 sierpnia 2024 r. poz. 3823), a zatem jest obowiązującym prawem lokalnym. Ponadto, w § 5 przedmiotowej uchwały umieszczono zapis: „**§ 5. Wysokość dziennej opłaty targowej nie może**

przekroczyć kwot określanych corocznie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.”.

Organ podatkowy podziela stanowisko, które zostało wskazane w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 sierpnia 2024 r. III FSK 193/24 dostępnym na portalu <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/97055F8551>.

W orzeczeniu tym NSA przyjął, że wskazaną w art. 19 ust. 1a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych maksymalną stawkę dzienną opłaty targowej należy odnosić do podmiotu dokonującego sprzedaży **na danym targowisku**. Przedmiotem opłaty jest sprzedaż na targowisku. Pojęcie targowiska zawiera zaś art. 15 ust.2 cytowanej ustawy, jako wszystkich miejsc, gdzie prowadzona jest sprzedaż. Sąd wyraźnie stwierdził, że ustawa nie zakłada ani nie przewiduje możliwości łącznego, kompleksowego rozliczania opłat za wszystkie targowiska na terenie gminy. Podmiot dokonujący sprzedaży **na danym targowisku** nie powinien przekroczyć przewidzianej obwieszczeniem stawki maksymalnej. Zdaniem NSA, które organ podatkowy w pełni podziela, zastrzeżenie ustawowe maksymalnej stawki dziennej opłaty targowej, ma charakter podmiotowo – przedmiotowy (analogicznie WSA w Gdańsku w wyrokach z dnia 19 listopada 2024 r., sygn. akt I SA/Gd 514/24, I SA/Gd 515/24, I SA/Gd 572/24, I SA/Gd 573/4).

Rada gminy ma kompetencje do określania zasad ustalania i poboru opłaty targowej, co oznacza, że może zdecydować o sposobie jej naliczania – pod warunkiem, że sposób naliczania nie doprowadzi do przekroczenia maksymalnej stawki opłaty targowej za jeden punkt. Maksymalna stawka dzienna opłaty targowej odnosi się więc do konkretnego miejsca sprzedaży (stoiska, punktu handlowego) prowadzonego przed danego podatnika, a nie do całokształtu działalności podatnika prowadzącego sprzedaż na terenie gminy. **Jeśli więc przedsiębiorca prowadzi kilka punktów sprzedaży, opłaty sumują się.** Jeśli podmiot prowadzi sprzedaż w kilku lokalizacjach na terenie gminy, każda z tych lokalizacji podlega osobnej opłacie targowej, aż do maksymalnej stawki dziennej dla każdego punktu. Rozpoznając wskazaną powyżej sprawę NSA nie dopatrył się naruszenia konstytucyjnej zasady równości, zaś skarżąca spółka powoływała się na art. 32 Konstytucji RP, twierdząc, że przedmiotowe podejście do opłaty faworyzuje podmioty z jednym punktem sprzedaży kosztem tych,

które prowadzą więcej stoisk. Sąd uznał, że sposób naliczania opłaty nie narusza zasady równości wobec prawa.

Podsumowując: **maksymalna stawka dzienna dotyczy pojedynczego punktu sprzedaży, a nie całej działalności konkretnego przedsiębiorcy, co oznacza, że opłaty sumują się, jeśli podmiot posiada kilka stanowisk handlowych.**

Gdyby przyjąć stanowisko Wnioskodawcy o podmiotowym charakterze zastrzeżenia maksymalnej stawki opłaty targowej, dodatkowo pojawiłby się problem praktyczny związany z poborem opłaty targowej, na co zwrócił również uwagę NSA ww. wyroku z dnia 22 sierpnia 2024 r. Osoba dokonująca poboru opłaty (którą może być inkasent), musiałaby ustalać czy dany podmiot prowadzi również sprzedaż na innych targowiskach położonych w danej gminie i w zależności od tego oceniać czy we wszystkich punktach uścił on opłatę, która łącznie mieściłaby się w limicie.

Pamiętać również należy, że opłata targowa prócz elementu fiskalnego, w praktyce ma charakter porządkowy. Organy stanowiące gmin poprzez wysokość stawek wykonują swoje władztwo kształtując pewien ład na swoim terenie. Ustalone stawki w pewnych przypadkach są jedynym posiadanym narzędziem kreowania tego ład. Ustalając niskie stawki opłat targowych można zachęcać przedsiębiorców do większej aktywności, jak i zwiększając te stawki w pewnych okolicznościach wpływać na zmniejszenie nagromadzenia punktów sprzedażowych w danych miejscach. Jest to pewien mechanizm umożliwiający wpływ na lokalną gospodarkę kierowaną w pożądanym z punktu widzenia organów kierunku.

Odpowiadając na pytanie Wnioskodawcy postawione w podaniu z dnia 27 listopada 2024r., którego treść brzmi:

Czy w przypadku gdy suma opłat jednostkowych od czterech punktów sprzedażowych położonych w obrębie tej samej gminy, przekracza maksymalną stawkę dzienną opłaty targowej ustalonej przez Ministra Finansów, podatnik zobowiązany jest wyłącznie do opłacania tej stawki?

Wójt Gminy Kołobrzeg – organ podatkowy odpowiada:

Stanowisko Wnioskodawcy jest błędne.

W przypadku, gdy podatnik dokonuje sprzedaży w czterech punktach sprzedażowych na terenie jednej gminy, **opłaty targowe sumują się**, a ich łączna wysokość, należna od wszystkich punktów sprzedaży może przekroczyć 1126 zł w roku 2025. Kwoty tej nie może przekroczyć wysokość opłaty targowej pobieranej od jednego punktu.

W przedmiotowej sprawie wysokość należnych opłat targowych od jednego punktu nie przekroczy kwoty 1126 r. bowiem należna opłata za poszczególne punkty sprzedażowe wyniesie:

- Punkt sprzedażowy o pow. 80 m² – 450 zł;
- Punkt sprzedażowy o pow. 55 m² – 450 zł;
- Punkt sprzedażowy o pow. 45 m² – 350 zł;
- Punkt sprzedażowy o pow. 45 m² – 350 zł.

W żadnym ze wskazanych punktów sprzedaży łączna dzienna opłata targowa nie przekroczy maksymalnej stawki dziennej obowiązującej w roku 2025 r. Suma tych opłat wyniesie łącznie 1600 zł, co jest zgodne z powyżej przedstawionych powodów z art.19 pkt.1 lit a) ustawy i art.15 ust.1 i 2 z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych oraz z prawem miejscowym.

Niniejsza indywidualna interpretacja podatkowa udzielona na podstawie art. 14j ust. 1 i art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa i dotyczy stanu przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę we wniosku.

Pouczenie

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą indywidualną interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie przy ul. Staromłyńskiej 10, 70-561 Szczecin (www.bip.szczecin.wsa.gov.pl), za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowanie jest

przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U z 2024 r. poz. 935 ze zm.) – dalej jako p.p.s.a.).

Skargę wnosi się w dwóch (2) egzemplarzach (art. 47 § 1 p.p.s.a.) na adres urzędu obsługującego Wójta Gminy Kołobrzeg w Kołobrzegu przy ul. Trzebiatowskiej 48A, 78-100 Kołobrzeg lub drogą elektroniczną do skrzynki podawczej tego organu (art. 54 § 1a p.p.s.a.), w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu niniejszej interpretacji. Pełne dane adresowe, w tym adresy doręczeń elektronicznych znajdują się w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Gminy Kołobrzeg dostępnym pod adresem www.bip.gmina.kolobrzeg.pl. W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 p.p.s.a.)

Zgodnie z art. 57a p.p.s.a. skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczenia się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Otrzymują:

1. Adresat
2. aa

WÓJTA
Jerzy Wolski

Sporządził: Marek Dołęgowski
Inspektor ds. wspierania i promocji przedsiębiorczości
tel. 94 35 30 450, e-mail: m.dolegowski@gmina.kolobrzeg.pl
www.bip.gmina.kolobrzeg.pl, www.gmina.kolobrzeg.pl

SPRAWDZONO
POD WZGLĘDEM
FORMALNO-PRAWNYM
R.PR. Grzegorz Boruch

